

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ERAY CANBERK

ESKİMİŞ YALNIZLIĞA

fotoğraf: ERGİN KOPARAN

fotoğraf: NECATİ GÜNGÖR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

fotoğraf: NECATİ GÜNGÖR

BROY YAYINLARI: 81
ağustos '92

kapak tasarım
HOY AJANS

ön kapak fotoğrafı
NECATİ GÜNGÖR

iç kapak fotoğrafları
ERGİN KOPARAN ve NECATİ GÜNGÖR

ERAY CANBERK

**Eskimiş
Yalnızlığa**

- TOPLU ŞİİRLER -

1962 - 1992

– *Fatma'ya* –

KUYTU SULAR

1962 – 1969

I. basım: eylül 1969
II. basım: eylül 1979
III. basım: ağustos 1992

**benim aydınlık sularım varmış
el değmemiş korkularım**

KAÇAK YAŞAMAK

güz gelse yağmur yağsa yorgun olsak
özlesek uykuları yatakları yalnızca
bir anne gibi bizi oralara götürsen
hiçbir şey düşünmeden uyusak

biz çocuklar gibiyiz içli ürkek başıboş
yoruluruz günlerin gürültüsü içinde
bizi dizine yatırıp masallar söyleyen
hiç büyümesek korkmasak belki de doğuşmesek
yaşama kavgasında

1962

DIŞTA KALMAK

yine başlıyor ürkek ve uzak
ilk sıcaklarla daha řimdiden yorgunca
ne elleri ne kimseler böylesine çaresiz
denkleřtirmek mi ama neleri

bu çocuk kavgaların adamı değil
belli etmeden renk vermeden dirense bile
vuruldukça sarsılmıyorsa düşmüyorsa güç
ve ağzında kan gibi bir karanfil
belki de karanfil gibi bir kan dudaklarında

sonra yalnız bırakıp herkes bir yana kaçamak
üstelik şüpheli iğrenç saygısız
sana ne kimsin ki

sığınmak bir kadına bile acıma gibi
yollara düşse mi düşmese mi
ardından yuh gibi bir kalabalık kaygısız
dön geri ve taşlara vur kendini

1963

YAŞAMAYI GÖZE ALMAK

bir yaralı kızıl kuş gibi düşerdi güneş
karanlıklar başlardı sıkıntılı ve uzun
ondan kaçarcasına dönerlerdi adamlar
yenilmiş değil ama biraz utanmış gibi
kimle savaşılardı kimse bilmezdi onu

şimdi sen her şeyden uzak hüüyen bir, çocuksun
ananın ak sütü gibi kinlerle beslenen
yumruk gibi bir şey düşün ellerini
yoksa bu çaresiz adamlar seni de yoksul eder

ay yoksa mavi sularda karanlık korkunç olur
cılık bir yara gibi içine yayılır bozgun
her yıl en güzel çocukları alır gider
dalgalar ki senin de rengine vurulduğun

sonra yine başlar yine bitmez tükenmez gibi günler
çeker seni sevdiğin türkülerle bir tutku
yıllar önce bir başkasının gönül verdiği suya

ya kaçmaktır kurtuluşun çaresi
ya yumruk gibi bir şey düşün ellerini

1963

SORULAR

bekliyor mu
en çok kimselerin dönmediği bir gecede
neden böyle bir yanlara itilmiş sıkışmış kalmış
korkuyor mu

toplanıp yığılıp bakıyorlar gibi
ayıplıyorlar gülüyorlar
bir yanı mı yoksa bir yanıyla mı eksik
sular mı sevdalar mı rahatlıklar mı

dönmüyor açıkta kalmak zorsa bile
yüreğini hep gizli bir yerlerde serinletiyor
küçük bir yaratık mı eziliyor mu

en çok kış günleri öğle üslerinden kaçıyor
bırakıp gitmişti biri
unutuyor sanma unutamıyor
başkalarına benzemiyor mu
bekliyor mu

aradan geçen yalnız yıllar mı
her gün kendini taşır gibi seninle yaşıyor
yine sevda diye bir türkü akıyor içinde

bu adamı tanıyor musun bir adam yaratıyor
taşlarla gecelerle kitaplarla
en çok senden uzak en çok seninle
yine dalgın ve uzak gülüyor musun

yıllar sana erişmek mi senden kaçmak mı
günler gülere bir yorgunluk bırakıyor
yenik mi düşüyor çaresiz mi
bütün bütün ara sokaklara kaçıyor

1963

YOKLUĞA SEVDALI TÜRKÜ

Afşar'a

yapraklarla kuruyup çiçeklerle açıyor
yokluğa sevdalı bir türkü gibi bir durgun su
akmak istese de engeller ve duvarlar
için için bitip tükenmez boşluğuna akıyor

dönse bir gün güneşleri ışısız bırakır
büyür bir çığlık gibi sızı sızı yüreği
ve sonunda kurtuluş yapılmaz bir kadındır
kimselerin bilmediği kimselerin sevmediği

gelip sana varmak yine bir yenilmektir
ağlar gibi düşünmek gerilerde kalsa da
en güzeli bir kurşunla parça parça bir kafa
uzatma ellerini ellerini uzatma

bir güz solar bir bahar açamaz olur
ve yokluğa sevdalı bir türkü anısına

1963

**ilk yazları bir yağmur ıslatır eksi bir güzün
ellerinin arasında unutulmuş bir resimdir yüzün**

BOŞ

gülyüzlü çocuklar ve İstanbul görünüşleri
kör bir adamın sattığı bayram tebrikleridir
daha çok izinli askerler ve inşaat işçileri
almak için uzandığından bakarlar

bakarlar ve bakarlar olamazlar

çünkü onların aradığı türkü gibi bir şeydir
sonra çaresiz yabancı yalnız
tükenmez kalemle aynı ve uzun mektuplar yazarlar
belki küçücük ama çok çiçekli
«Bayramınız Kutlu Olsun» yazılı bir şeyler bulurlarsa
alıp alıp bırakırlar
ve korktukları bellidir ne yapsalar

ben bir gün güz gibi bir kış öğlesinde
o askerler ve o işçiler gibi
bir şeyler aradım sayısız kör satıcıdan
sonra da yolladığım sana tıpkı onların bulamadığı
bir türküydü
nice boş zarfların içinden çıkan

1966

BİNDOKUZYÜZKIRKTAN KALMA BİR ÇOCUK

bir gidişti kim bilir nerelere varırdı
suçlu değildi ama suçlu duyardı kendini
her akşam üstü içi daralırdı
bağırırdı ama kim duyardı sesini

kuytu bir yalnızlığı vardı çocukluğundan kalma
eklenirdi kül renkli hüznlerle kaygılar
içlenirdi türkülerle yokluklara yoksulluklara
bir yanıyla bir dünya yaratırdı azar azar

nereye uzansa bir sonsuza çıkardı
ayrılıklara katlanarak öğrendi sevgileri
ve her gün onda bir duvarı yıkardı
tek başına savaşların en güzelini verdi

yılın adamlar değil dal gibi çocuklardır
gelecek savaşlara bağladığı umutlar
bir güneşe uzanır gizlice ağır ağır
her biri bir başka çiçek açan kuytuluklar

1966

ÇİÇEK

anlamazsınız
günlerin yorgunluğu içinde
sizin hiç kalın kitapların arasında
kurutmaya bırakmadığınız bir çiçeği
uzatır size bir gün
anlarsınız

geceyi vuran kurşun değil sessizlik
bir gün alçak sesle söyler duymak zorundasınız
geceyi vuran kurşun değil sessizlik

yavaş yavaş
ve biter
kimsenin gecesine girmeyen bir hüzündür
bir size söylenir
bir siz bilirsiniz

1966

BİR KADINI SEVMEK ÜZERİNE DENEMELER

I

kimsenin görmediği gizli bir eylülde
yollarda yürür tenhaliğa yatkın hüznü
bir sigara tütürür inceden ince
geceye saklar bir kimsesizliği andıran gündüzünü

görmediği nice şehirler içinde bir şehir Aydın
kim bilir nasıldır bitimsiz yolları alanları
– sizin kendinize benzeyen bir sevginiz vardı –
der de söylemez içinde gizler yarın

çok uzak aklı başında duru bir korku gibi
bir kadını sevmek nedir bilir de
belki bilmez diye dertlenir söylemeye
saklar gibi kokularını sonbahar gülleri

benim için tanrının öldüğü gün
bir salı ya bir perşembe
taşbasma kitaplarda yaşar güzel Züleyha
sonra Yusuf'u düşün

senin acının bana değen narin parmaklarıdır
böyle şeyler yazdırdı bana
onların nasıl bizi de zehirleyen kötü sevgileri var
ama şimdi şehir bile uzakta

nice unutulmuş sevdaların bulutu
aydınlığı bana zindan etmede
seni dört gözle beklerim beklerim
bu fasıl da burda hazin bitmede

ne varsa sevgiyi ürküten her şeye karşı kodum
yollardan yapılardan rahat evlerden gelen
sonra seni bu koca şehrin içinde yaşatmak için
önce biraz aydınlık biraz gök deniz buldum

gözlerinin hüzne yatkın yorgun akşamlarında
getirdiğin sessizliği bölüştük hiç durmadan
kendinden vere vere gülüşün biter diye
senin gülüşüne benzer bir avuntu uydurdum

1966

SULARI

bir sarmaşığa benziyor benim uykularım
senin uykuların kuytu suları andırır
hey çocuk hey dursana baksana konuşsana
yalnızlığım deniz aşırı ülkeler oldu
buna bir ad koysana buna bir ad bulsana

bahçeye girer gibi çocuklar giriyor evlere
benim en umutlu çağımdı çocuklar
ah ben neyim ki böyle eylül ve ekim
bilinmez ama güzel bir kışa açılıyorum
korkuyorum artıracaksın hüznümü korkuyorum

hey çocuk hey dursana baksana konuşsana
korkuya karşı koymaya tek kaldım kimse bilmez
buna bir ad bulsana buna bir ad koysana
bir sokak kadar uysal bir çeşme kadar eski
tutup tutup bir beni bırakıyorlar tenhalığa

1966

**akınızda mı uzaklarda ölümler olduğu
kaç kişi gitti dövüştü ve vuruldu**

UZAKTA ÖLEN İÇİN AĞIT

gelir mi gelmez mi kim bilir
kim bilir hangi uzak yaban ellerde
ya bir bozkır şehrinde bir akşam üstü kadar hüznü türkülerle
durmadan gider mi gider mi yoksa

kaçamaklar yaşanır biline biline
insan içinde taşır içinin yangınını
günden güne gözleri bir başka adam olur
bir başka kadındır ayrı düştükçe sevilir günden güne

ve akşam dönerken vururlar keklği
ceylanın tuzağa düştüğü an
ve yamaçları kar tutan bir şehrin tenhalığından
insan bir umut çıkarır gizli gizli

sonra gurbetin tadı türkülerden bilinir
ve kara saplanır tirenler
bir dağın körfezine çekilmiş kuytu şehirden
yeniden bir başka gurbete gidilir

bir de uzaklarda ölümler olunca
gidip gidip de yıkılıp kalanlar akla gelir
yollarla akşamlarla alaca karanlıklarla
araya giren dağlar hiç geçit mi verir

her şeyin tam kendi olduğu zamanda
anmak dururken yaşayan biri gibi
aklına düşürmüş de uzağa gideni
ağıt düzüyor uzakta ölenin anısına

1963-68

KUYTUSUNDA BİR DAĞIN

ya da eksik bir yorumla aldanırlar
bulutlanmayı unutmuş bir gök altında
çünkü kar değildir yağan
bir ince soğuktur olsa olsa

özlerle onlar ki bir şehirde
bir başka şehri yaşamaktan
çünkü eski yerlerinde değiller aslında
yanılıp da göğe baktıkları zaman

düşünürler değişen yalnızca dışta
işlerine işleyen ne var
soğuk ve hüznün bir yana
bir de erken basan karanlıklar

kar yağsa erimese bir daha
bu şehri yaşamaya alışmak için
donmuş suları dumanları
ve çekilmiş bir dağın kuytusuna

bir de kimsenin anlamadığı
eski ve unutulmuş bir şarkı söylenince
yüreğine gurbet diye oturtmuş Kars'ı
bir kadın alışırken kadınlığına

1968

SABAHCIL

her gün belki de her sabah
çiçekler getiriyor
bilmiyor çünkü aydınlığı da bilmiyor
bir ölüye saygı gibi ve usulca
çiçekler getiriyor

şimdi hiçbir şeye dokunma
katlanmasını bilen yüreğime bile

ve işte ne demekse onu diyor
gizliyor gerçekte söylemek istediğini
sonunda kelimeler uçucu ve kaygan
ve bitti
bitiyor

öyleyse hiçbir şeye dokunma
katlanmasını bilen yüreğime bile

çiçeklerin kelimelerin tükendiği yerde
ne var bilmiyor
kendini kendinden verip
bir anlama doğru mu gidiyor

ve hiçbir şeye dokuna
katlanmasını bilen yüreğime bile

KAR HOYRATI

atının iki yanına
çingırak dizmişler
koştukça ses verir kar sesine
balam kızıağın nasıl kayıp gidiyor
kızıağın balam
yol üstünde

dün beyazdı
bugün daha da beyaz
yarın da öbürgün de
balam geceleri de kar yağar mı
geceleri de balam
demek yıllardır
yıllardır hep böyle

ve şehri
bir kar sesi kuşatır
bu demek bazı çocukların sevinç dolu hüznüdür
balam güneşi unuttun mu sıcağı
güneşi balam
akşama doğru evlere karşı

gelip gelip sızlayan yanlarına soğuktan
yeni sızılar ekleniyor
balam dönenler unutmuşlar geçtikleri yolları
unutmuşlar balam
bilenler bekleniyor

kar yoksul yerlere yağar
balam kara da sızılar ekleniyor
sızılar balam
insanı uzaklara uzaklara bağlayan

kar dolu bir çocukluğun
içinden geçip gelen
düşçül bir kadını anarsın
balam aklında tut bazı şeyleri
aklında tut balam

güneş çıkar erir kızığının izi karda
balam daha git
daha da git balam
örtülsün izlerin kar yağdıkça

1968

sabah olunca gidelim tanyeri ağarınca
yüreğimiz yine ve yeniden paramparça
ne varsa bizi yılğın eden gidelim
üstüne gidelim tutsaklığın yenilmişliğin ve ince ince horlanmanın
üstüne üstüne biraz utangaç ve kahramanca

ah benim bana benzeyen kadını
içimin nelerle dolduğunu anla

ben sessiz ölümleri seçmedim hiç seçmedim
bir türlü üstesinden gelemem yılgınlığının
yorgun yalnız çekingen
gece yarıları aklımda
bir çıksam bir çıksam yarına
doluduzgin bir kurtuluş adına

ah benim bana benzeyen kadını
bir anlasan yüreğimi bir anla

kim girebilir kim girebilir kim girebilir
benimle ölümüm arasına
hiç büyümaz sanırdım hiç büyümaz acılar
acılar birden büyüyebilir ölümler birden büyüyebilir

ah benim bana benzeyen kadını
ya her şey ya her şey çoğalırsa

çocuğun gülmesini yanlış yorumlar
 halkımın kötümser gündelik kaygıları
 çünkü onlar sabah akşam yorgunluk ve korku taşıyıcıları
 sokaklardan evlere
 evlerden sokaklara

ah benim bana benzeyen kadınım
 onların da gözlerinde bir şeyler açsa

ve sonsuz bir tutkuya dönüşüyor
 korkuya özdeş ne varsa
 umutsuzlar yitikler gezginler kırgınlar ve küskünler
 gövermiş bir yonca gibi karlar kalkınca
 güneşe bakıp türküler söyleyecekler
 karlar kalkınca ilkyaza varınca

ah benim bana benzeyen kadınım
 ben artık her şeyi anlıyorum açıkça

bu uzak kar şehrinin sabahına şavkı vuran güneş
 yolları dağları ve kızakları onların ürkek gözlü atlarını
 ısıtsa bir de üşüyenleri ısıtsa
 yüreğimi yüreğini yüreklerini
 ısıtsa ve ağartsa

ah benim bana benzeyen kadınım
 bırak da kuşların çırpıntısını
 kulak ver çoğalan şeylerin çırpıntısına

SONRADAN

**/Bu bölümde I. basıma girmeyen ve 1969'a kadar
dergilerde yayımlanan şiirler yer almıştır/**

EFANE

her açılış bir aldanışa uzatıyor elini
susmak nelere köprü biraz
ansızın kopan bir tel ya da boş kalan bir ses
bir şey var – çağını yenemiyor yense de kendini

anamlara sığınan görkemli eskilikler
yitirir sancı çeken filizlerini
ya geceye açılan bir gurbetçinin sesi biraz hasret
ya suya eğilmiş bir çiçektir belki

yıllar sonra çocukları çocuklarına
uykularından önce durmadan anlatacak
çok önceleri kendileri silah birtakım insancıklar
ak duvarlara gömdü kendini

biraz daha ışığa kapayarak yeşilini
yarınların ışığını çoğaltıyor
yaşamak denen çağdaş efsanenin devleri bir bir
yeniden güneşler yaratıyor

1964

YENİDEN

anlıyorum nereye kadar çiçeği aklaşan saçların
ya denizler ve şarkılar avutmaktan yoksunsa
gelsem neydim gelmesem ne olurum
kuşlarla

sana kadını mı diyecekmişim – utanıyorum
başlıyor akşamların yüreğime işleyen saydam uğultuları
gidersem bir umut olur diye düşünüyorum
seni ve kaygıları

eski bir gece gibi yaşıyorum ve katlanıyorum
yine sabahlar koşuşmalar
ve taş yığınlarında yapıların soğuğu
yine dönüşler uçuk renkler soluk bakışlarda

yağmurlar istiyorum
yağarsa sevinirim su seni getiriyor odalara

1964

AKASYA

niçin senden ayrı bir kaderi yaşıyor
kafasını yasak bir kitap gibi yüreğinde taşıyarak
sonra sen sarı saçları salkım saçak
ve yaz öğlelerinde akasya

neyle avunur ak duvarlardan başka
eğer solarsa kaçmak
her dalgası kayalara tutsak bir deniz
ve yaprağı düşen akasya

kör ışıklarla sabaha varır gece
gözleri hep gözleri ihanetle direnir
sayfalarda tükenen bir adamsa yaşamak
ve kuruyan akasya

niçin senden ayrı bir kaderi yaşıyor
niçin kenar yollarda çiçek açar akasya

1964

UZAK

geceleeri üç beş evden de uzak
bir yapının dört duvarına gizliyor kendini
tedirgin uykularını gündüzlere saklayarak

çocuklarla bölüşüyor sevincini
çoğu cılız ve çoğu yalınayak
bilmiyor neden – alıştığı insanlardan korkarak

bir kadın toprağa adıyor kendini
kimsesiz umarsız yılgın
bir adam avutuyor derdini
saçının akını çoğaltarak

caddelerden ağaçlardan ve denizlerden
unuttuğu yüzlerden çizgiler çiziyor boşluklara
sevgiler mi hüznler mi kavuşmalar mı
hepsi gidip dönemediği kentler gibi uzakta
uzak

1964

BEKLEMEK

en kuytu sevdaları büyütüp gizli gizli
bir dev yorgunluğuyla yalnızlığını yaşıyor
belli belirsiz gibi

biliyor senin için yağar güz yağmurları
senin için yaşanır yaşansa doluduzgin
düşlerinde gülümserler ağır hasta çocuklar

yanına varsa biraz belki umutla döner
ama her gidişini kimsesizlik avutmuş
ve kafası bir mermer kesilmiş düşünmekten

şimdi bir inanç gibi sana muhtaçtır belki
bırakıp geliversen
başkaldırır içindeki kavgalar ve yüreği

1964

YİNE Mİ GÜZ

güzü kimse anlamıyor
beni kimse anlamıyor
şimdi yağmurdur yağan
çünkü yollar ıslanıyor
bir de sen olmasan

evlerin yaprakların
yüzünün sarardığı
yine mi güz yine mi
bir tabanca gibidir
adı Alman çıplağı

yine mi güz yine mi
o solgun görüntüsü
üşüyen ilkyazların
ve gözleriyle yüzü
aklıma gelir ansızın

1966

DIŞA DAMLAYAN

seni ilk yağmurla gelen güzü duyduğum
bir sokak başında
kıyıda köşede tozlanıp kalmış duran
eski bir dükkanın aydınlığından
bir gölge gibi kaldırımlara vuran
sevdiğim bir çocuk sanıyorum

herkesin anladığı kadar anlamak
ayıbıma gidiyor
kuşları gördükçe görmezden geliyorum
sevmesini biliyorlar diye
kuşları seviyorum

bu ölümcül bir korkunun
dışa damlamasıdır
gizlesem de her ilkyaz yeşeren ne
ve neyi gizliyorum

1966

ONLAR

*Şimdi onlar Yaros'ta bir türkü söylüyorlar
Gün doğarken ve gün batarken söylüyorlar*

herkesten bir şey öğrenilir çocuklardan bile
yaşlılardan ve en çok da umutsuzlardan
umut öğrenilir yüreklilerden gurbete çıkmışlardan
denizleri aşanlardan ve uçup duran kuşlardan
yorulan yorulmayan boncuk gözlü kuşlardan
direnenlerden sürgünlerden zindanlıklardan
düşünenlerden düşündüğünü saklayanlardan
sürgün gezgin ve yenik yaşamak nedir bilen
ve sonunda yenmeyi öğrenip utkuyu tadanlardan

herkesten öğrene öğrene insan bilir ve sever
şimdi yalnayak yoksul mahallelerde oynayan çocukları
uzak mahallelerden gelen işçileri emekçileri
şehrin bütün insanlarını şehrin her yerindekileri
kır evlerinde yaşayanları yaşamak nedir bilmeyenleri
ve onların orda tek başlarına söyledikleri türküyü
bir gün tek tek ama hep birlikte söyleyecekleri
umudu umutsuzlardan direnci dirençsizlerden öğrenenleri

çünkü senin ve yeryüzünün hiç bitmeyecek kuşlarınız
ibibik serçe kırlangıç güvercin ve kumru
uçarlar bir güzden bir kışa ve bir kıştan bahara doğru
benim karanlığımdan bizim aydınlığımıza umutlu

senin ve yeryüzünün hiç bitmeyecek kuşları varken
bu sonsuz kuşlar ordan oraya uçup dururlarken
yılğın çağlar başlatacak sonu gelmeyen zulüm
dünyanın bir yerinde bir kavga kaçağına

oysa kuşlar tanılar bilirler söyleyecekleri türküyü
yaşamı pahasına kavganın üstüne üstüne giden şimdi
durmadan çoğalanların üstünden geçerken şimdi
bir sabah bildikleri bir türküyü benzer bir türkü
bir türkü işitecekler dünyanın dört bir yanındaki gibi

1968

***YÜREĞİN
BURKULDUĞU
ZAMAN***

1969 – 1982

I. basım: 1983

II. basım: ağustos 1992

ZAMANAŞIMI

bana meraklanma yıpranır çünkü gizliliğim
bir suyun bir başka suya karışıp denize aktığı
gibi ve kadar açık

«yorgunum anlamaktan her şeyi»

sen istersen ayır ve ayırdet
bir yana çocukların hüznünü bir yana içliliğini
hep çocuklarla benim aramda aldandığın
benim dokunaklılığımdır
akşamın geceye sabahın gündüze geçişi gibi
kabataslak bir mahzunluk

sen yine istersen ayır ve ayırdet
akşamların geceyi sabahla gündüzü
hüznü dokunaklılığı mahzunluğu
«bense artık yorgunum anlamaktan her şeyi»

gün bizim değil bir de çünkü aydınlık
dedikleri zaman ne zamansa
içimin içime sığmayışı
aramızda geçen bunca şey
ve geçenlerin hüznünü de unutma
«yorgunum anlamaktan her şeyi»

1969

ESKİ BİR TÜRKÜ

sen bana unuttuğum şeyleri hatırlat
yeniden söyleyeceğiz o eski türküyü bir gün
zalimce ve hunlarca yok edilse de hayat
biz hiç ölmeyeceğiz büsbütün

beni götür bu kötü şehirden uzak
evleri kırlara bakan senin oraya
hani ince yüzlü çocuklar varmış yalnayak

umudum kırık değil güzel günler üzre
sana anlattıklarımı bir bir herkese anlatmak geçiyor içimden
söz gelişi yüreği kuş gibi çırpınan çocuklarıma

elbet umudum kırık değil güzel günler üzre

1971

AYRILIK TÜRKÜLERİ

II

doğduğum yerden kopup
 doyduğum yere vardım
 her şeyimi unutup
 yarama tütün sardım

selam benden eşe dosta
 karım yorgun oğlum hasta

sızlayarak kapandı
 görünürdeki yara
 gurbet yeni dert açtı
 acı kattı acıma

turna değil yardan haber getiren
 heves değil beni sizden ayıran

hemşeriyiz belki de
 özlemimiz de aynı
 gelmişiz yaban elde
 alın teri kolay mı

beyaz mendil sıra gibi koynumda
 işsizliğin zalim ipi boynumda

ÖZGEÇMİŞ

utanırlar
gizlerler belki
dünyayı kendilerine
dar edeler

yazarlar
bitse de kalemlerinde kurşun
silinir adları

düşünürler
geçip gitse de yaşamak

yürürler

döner ve dönerler
yollardan ölümlerden sevdalardan
her zaman
her zaman umutsuzluğun
kıl payı yakınından

kendileri bitse de
erir gibi mum
yeni ve çok ısıdı
az ötede

USULCA

senin derdini tazeler
beni çaresiz bırakır
pencereye konan kumru
kumru üsküfü dokur mu?
ölümleri unuttur mu?

ömrümüz hayhuy içinde
geçiyor-geçerse geçsin-
aramız derman bulur mu?
kumru uçtu uçtu kurtuldu mu?
bir iş var işin içinde

1978

BAŞLAYAN VE BİTMEYEN

bitmeden susarsa
bitmiş gibi türküsü
biliyorsanız eğer
siz sürdürünüz

solarsa çiçeği
vaktinden önce
anılarda yaşatın
kalsın ölümsüz

yılgıya karşı umut
ölüme karşı yaşam
savaşa karşı barış
geceye karşı gündüz

ilkyazlarda açmayan
soldu sanılan çiçek
emeğin yağmuruyla
yeşerecekmiş her güz

1978

DÖNÜŞÜMLER

– *Selim İleri*'ye –

akşam geceye döndü
– gece sabahla biter –
hüzün acıya döndü
– acı umudu gizler –

birikir ve çoğalır
aşınan bentlerde su
– öldürür ve yaşatır –
taşmak tutkusu sürer

«sevgi karasevdaya»
– dönerse sakınmalı –
can içre kalırsa ya
yorumsuz katlanmalı

1979

ŞAİRLER

saygıyla anılır bazıları
bazıları sevgiyle
ustalarım kimi
bazıları var
övünme tafra gösteri

benden öncesi yoktu
benden sonrası da
diyeler

ne çıkar
belli hepsinin yeri

ey yaşlanıp da
büyümeyen şair
sen seni bil
sen seni

– sigaya çekilmedin –
seni sigaya çeker
sigaya çekilmeyenler

– bizden söylemesi –

İÇTEN İÇE

sevdam seni durmadan
can evinde yeşertir
çiçekçe ve çocukça
sıralı sırasız ikide bir

nice yıkım nice ılgar
geçer iz bırakarak
nice geç kalmış bahar
acımıza eklenir

çocukları da alan
ölüm sıra beklemez
yara üstten kapanır
sızı içerden dinmez

ölüm yıkım ve sevdâ
yaşamakla başa baş
başlangıç belli belirsiz
bitim belirli nokta

ERTELEME

bazı işler gecikir
günlük koşuşmalarda
aklımızdadır oysa
(özürler hayıflanma)

sabah öğle ve akşam
üç nirengi noktası
yapmaya davranırız
(unuturuz olası)

bir dost içindi belki
dün bugün derken yarın
iş işten geçer çokça
(beklenmedik bir ölüm)

1981

GÜNDELİK

kapalısın
kendi dört duvarında
gündüz – biraz sınırsız –
gece – evde odada –

seni kim örseliyor
kendinden başka
yürü yollardan yorgun
avut ama avunma

yaşa tarifelerde
etiket fiyat ve zam
gülümse katlan hoş gör
yüreğin burkulduğu zaman

1981

ÖRTÜK YORUM

kuruntuyla kuşkuyla
suçlar kendi kendini
içedönük tedirgin
– ödüllенmez özveri –

uykudan hemen önce
– günün en son yorumu –
hesap işidir ince
tuttu mu tutmadı mı .

böyle hemen her zaman
– gün ağarmak bilmez de –
karar kesin önceden
sonrası erteleme

öyle güç anlatılmaz
yanlış anlaşılırsa
yetti artık yarım eksik
yorum başkalarınca

bulutumsu bulanık
üstün körü kabaca
dur hele bekle biraz
– yorum başkalarınca –

ÇÖZÜMSÜZ

gözü kendi üstünde
yargıç kendi sanık kendi
oturup konuşurken düşünürken yürürken
uyurken belki

dünyaya açılmanın yürekliliği
yokken içinde
bir katkı bir umut olsun diye
verir adlandıramadığı bir şeyi

geç kalmış olsa bile
– hiç vermemekten iyi –
belli belirsiz bir destek çözüme
daralan yüreğin bungun sevinci

BİRİKEN

sezersin
vakit tamam
– kapatıyoruz beyler –
az önce oturmuştun
sohbet ne kısa sürdü

umut daha sonrakilerde

anlarsın
yüzler iki yanlıdır
birini tanımadan
ikincisi karşında
– ters yüz edilmiş belli –

umut yenilerinde

ve alışa alışa
erken kapanışlara
ve alışa alışa
bilmedik tanışlara
– öğrendiğin nedir ki –

biriksin biriktikçe

YAKINLIK

belki de hemşeriyiz
ama sorma nerden diye
bir yakınlık çıkarsana
yüzümdeki yaradan

içim ısındı sana

hayatın ince bir yerinden
anımsat bana insan olduğumu
dön gülümse benden yana
anımsat unuttuğumuzu

içim ısındı sana

GECEDİR

ay
her zaman her zaman
evlerin arkasından
şavkır da gelir

ay
her zaman her zaman
yükseldikçe yükselir
gittikçe irileşir

uyuyor şimdi şehir

yar
her zaman her zaman
bu sızı
nerden gelir

yar
her zaman her zaman
yüreği yanan bilir
«geceler kaç saattir»

uyuyor şimdi şehir

ÇOCUKÇA

ÇOCUKLAR VE BÜYÜKLER

çocukça değildir çocukların soruları
onların da kendilerince çözümleri var
belki büyüklerinkinden daha olumlu verdikleri yargı
belki onları da üzer bazı sorunlar

çocuklar büyük gibi çileli akıllı uslu
büyükler küçülüyor ve büyükler çocuksu

çocukların otomobilleri düş gücüyle de yürür
kinden ve çıkardan uzaktır kurdukları dünya
onların çocukça tutkuları büyükleri ürkütür
çocukları da ortak etmek isterler kendi korkularına

çocuklar da büyüklerin evrenini anlamak ister
onların düşlerini yorumlayamaz büyükler

hey mimar amcalar şehirciler uzmanlar
para babalarının kesesine göre kurmayın kentleri
okudunuz düşündünüz yaşadınız bunca yıl
bilginize ve aklınıza göre olsun çizdiğiniz her çizgi

büyük gibi yaptığınız her iş çocukça
nerde bize söz verdiğiniz güzel dünya

KENTLERDE YAŞAYAN ÇOCUKLAR DA OYUN OYNAMAK İSTER

kentler daralıyor yollar daralıyor
kaldırımlar daralıyor daralıyor bahçeler bile
daralıyor masallara sığmayan evrenimiz
yüreğimiz daralıyor gün geçtikçe
oynayacak yer bırakın bize

önce cadde kenarları sonra kaldırımlar
bahçeli apartmanların bahçeleri
size ayrıldı sizin otomobillerinizle doldu
okulumuzun önü düşlerimizin içi
oynayacak yer bırakın bize

caddelere şimşek gibi fırlıyorsak
haşarılıktan değil yaramazlıktan değil
bizim olması gereken yerler bize yasak
büyükler söz anlamaz büyükler bencil
oynayacak yer bırakın bize

hey babalar abiler amcalar yöneticiler
bir makina yığınının kurban etmeyin bizi
aklınıza gelsin boş arsalarda oynadığınız günler
ama şimdi boş arsalar bile otomobil sergileri
oynayacak yer bırakın bize

APARTMANLARDA YAŞAYAN ÇOCUKLARIN GÖZLEMLERİ

aşağı kattaki teyze çiçeklerini
canı gibi seviyor çocuk gibi bakıyor onlara
ama biz bahçede oynarken horluyor bizi
çiçekleri gibi davranmıyor çocuklara

yukarı kattaki amca otomobiline tutkun nedense
çocuk gibi yıkayıp temizliyor onu her gün
– Çekilin bakalım otomobilin yanından! diye bağırıyor bize
otomobili güneşin ve yağmurun altında kaldığı için üzgün

durmadan birbirine bağran yaşlılar hele
bizim sesimizi duymak istemiyor
biz kuşlar gibi cıvıldaştığımız sanıyoruz belki de
ama büyükleri bazı şeylere inandırmak zor

televizyon ve otomobil büyükler için birer oyuncak
ellerine verilmiş oyalansınlar diye
bize kalıyor apartman sorunlarıyla uğraşmak
ama çok kızıyorlar biz işe girişince

ANLATILDIKÇA
SONSUZ

(1966-1992)

I. basım: ağustos 1992

İKİLEMELER

düşer gürültülü tekerleklerden bir ışık geceye
sönen lambaları odaları sabahlara biraz yorgun kadınlarıyla kederli

incelen ya da incelmeyen yakınlıkları
zamanla yakalıyorum her duruşta yıkarak eğretilikleri

tek değilsek azalarak çoğalarak büyüyorsak anlayarak birbirimizi
gözlerimi size adıyorum uzatın ellerinizi

ben çok yalnız başladım çevrem ne uzaktı ne ayıplardı ne gülerdi
önceleri bilemezdim aldanırdım öne sürerlerdi

dinliyorum ki biri var her şeye karşın içim yalazlanıyor
aylar değil yıllarla bilmiyor kimseleri

1964

ŞAİR – İ AZAM

ben ünlü bir şairim büyük
sakal tıraşıyla falan uğraşamam
bazı umursamam insanları
ama insanlığa saygım tam

ben ünlü bir şairim büyük
uğraşamam evcil işlerle falan
ev kadın çocuk geçim sıkıntısı
devrimle hepsi kalkacak ortadan

ben ünlü bir şairim büyük
kafa yoramam öyle her şeye
benim sorunlarım çapraşık
işçi sınıfı artıdeğer tekелci sermaye

1970

DEĞİŞİP YOK OLAN BİR KENTİ ANIMSAYARAK

bu kent büyük bir ihaneti gizliyor
sabahlara dek inlemesinden belli
seni nasıl uzak kentlere götürsem
nasıl uyutsam nasıl dinlendirsem
bu kent gizliyor büyük bir ihaneti

bu kent küçük adamları büyütüyor utanmadan
ışıl ışıl yanan lâmbaları
pişman gözleridir pişman gözleridir pişman
bir ölüyü suçlamak kadar anlamsız
üstüme üstüme geliyor hiçbir şey
anlatmadan anlatmadan anlatmadan

ben nasıl yanılmışım bilmiyorum bilmiyorum
ne çok şey anlatamadığımı gizlemekle
umarsız iniyor umarsız akşam iniyor
bir çiçek bırakıyorum gecenin başladığı yere

76 ANLATILIR/ANLATILMAZ

ben unutulmayan insanların
unutulmayan kentlerin ve acıların
unutulmayan sevdaların dostlukların
yürekten korkuların
acemi korkak git gide
kedere garkolan bekçisiyim

bulup bulup çıkardığım
ve bildiğim sözcükleri
kayıtsız şartsız verdim
buyruğuna savaşçı şiirin
bিরer anlam simgesi sözcükler
kullanıldıkça çoğalan ve güçlenen

bir kalabalığı kavgacı
ve haklı kılan
bir çocuğu kırgın ve anayı kederli
kılan ve her şeyi
duyumsatan güçleriyle
sözcüklere sözcüklere sözcüklere

KENDİNCE

77

gülsümanım ne zaman maviyi görse
ne zaman her zaman gülsümanım
deniz diye avunur baktıkça

gülsümanım beni gizliden gizliden
gizliden beni gülsümanım
bir çocuğun gözlerinde bulur çokça

avunur da bulur da gülsümanım
gülsümanım dalar dalar gider
günübirlik tasalarla "oldukça"

AYRILIK TÜRKÜLERİ

I

dağlar ses vermedi silah sesine
ve şehirler kapatmış kapılarını
evlerin içinde bir kin büyüyor
inceden inceye ve günden güne

bir haber sal sağ mısın umutlu mu
yiğidim can kardeşim delikanlım
geçtin mi kırları aştin mı suyu
güvercinin balacam gönül yoldaşım

ilkyaz geçti sıcak sardı her yanı
bir göç var dağlardan dağlara
ya umudunla katılsan kervanlara
ya tanıyanlarla göndersen selamını

• bir haber sal sağ mısın umutlu mu
yiğidim can kardeşim delikanlım
geçtin mi kırları aştin mı suyu
güvercinin balacam gönül yoldaşım

ince bir kız tutuyor yasını
belki saçları sarı belki saçları kara
resmin bile sarardı duvarlarda
ve örselendi kenarları

bir haber sal sağ mısın umutlu mu
yiğidim can kardeşim delikanlım
geçtin mi kırları aştın mı suyu
güvercinin balacam gönül yoldaşım

oğlunun iri damlaları andıran gözlerinde
babasız çocukların kırgın sevinci
yaşından önce büyüyecek belki
senin dingin ve düşünceli resmini gördükçe

bir haber sal sağ mısın umutlu mu
yiğidim can kardeşim delikanlım
geçtin mi dağları aştın mı suyu
güvercinim balacam gönül yoldaşım

1974

80 DERİNDE

akşam yorgunluk demek
-ne nerede ne biter-
depreşen eskimiş yalnızlığa
kenar kıyı yan çizer

her zaman biraz kırıgın
(karanlıkta karaltı
gibi kalmış) bir aşkın
donuk güzelliğini sever

günlerin tezgâhında
-ey meşakkat ustası-
nedir işlediğin dert
-ev yüreğini yontan zerger-

1985

USLANMAZ

51

sürer durur
hiç dinmeyen sızı ve sevdâ
düşünür durur
sapa yollara saptıkça

bitmeyen bir şey kalır
-daha çok içte-
gönül bu çocuklaşır
-belki de yaşlandıkça-

1985

nerde kaldı?

- kan idi -

yerde kaldı

ince uzun yüzünden

kahırlı simge kaldı

- geçen zaman yüzünden -

- yaşamış mıydı? -

anlatıldıkça sonsuz

hikâye kaldı

1987

hiç deęişmedi san
sen öyle
dıştan
gir içeri -göz göz olmuş-

ama yerinmez -çünkü kendi yerinde-
ayrıca neden değişsin konum
söyle
yaşanırken hep ortak duyum

eğri bir çizgi dudak -acı gülümseyiş-
her zaman vardı
yanıltan

hiçdeğişmedisansenöyledıştan

1987

84 BİLARDO

hesap işi
vuruş aç yansıtma
banda çarpan top
gider değer(mi acaba)

tebeşir sayı tahtası ıstaka
çıt eder
ıska
oyuncunun kaybı (yaşamda)

usta kendine güvenen
on sayı yirmi sayı fazla
(avans)
her zaman ilerde değil (arkada)

1987

DUYGU-YORUM

Hilmi Yavuz'a

muhabbetler ve hüznler
– farkındayım – bir azınlık
– farkındayım – gece sürerken birden
tan ağartısı ve aydınlık

gönlün erdiği uzak yerdedir
yakınlık
– farkındayım –

bir duru su söylencesi
ıssız bir göl esintisi
beklenir
– farkındayım – zaman zaman
umarsız kaldık

günün dağdağasına karşı
akşamların çağrısı
– farkındayım – usulca işitilir
bir anlık

86 kaçıktı kurtulduktu
buyurgan sevdalardan
– farkındayım – dingin ve tanıdık
sevdaların buyruğundayız – artık –

zambak boyunlu erguvan aşklar
ki sonsuz yıllık
– farkındayım – türü kendine özgü
bিরer sarmaşık

bütünüyle yitip gitmez anılar
silinen görüntüleriyle
– farkındayım – dışımızda değil
içimizde tenhalık

yanıltıcı yansıma
uzaktan bakanlara
– farkındayım – içreğiz
ve yaşlanmadık

1987

ŞİİRCİ

şiiir üreten kişi
şiiir satan kişi
bu kiřinin sanı
şiiir üretilen ya da satılan yer

– ilk üç tanım için –
karşıt anlamlısı: şair

mecaz anlamda:
şiiirin yarattığı kişi
şiiir yaratan kişi ya da

1987 – 1991

MEL'ANET ERBABINA GAZEL

genç çocukları ölüme özendiren
hinoğlu hin bir düzen

yaşlı ve fettan düşünce dönmeleri
hayatta kalmasını beceren

insanlıktan tardedilmeliler
ve sürekli sorumlanmalılar kendilerinden

tiksindirici bencillikleriyle baş başa kalmayı
göze alamazlar – neden –

89

derin ve sapa benliklerini
bırakın sürüklesinler cebren

cinneti fiyaka edinmişlerdir
keskin ve olumsuz zekâlarından icazeten

ey yaşamla alay eden çocuk
onları kazandırdın ölmekle – taammüden –

1988

BEKLENEN'E GAZEL

yaprakların sararıp düştüğü ve güneşin büyüdüğü
savruk kısa dokunaklı bir güz idi – bitti –

seslerin gürültülerin ve insanların
– dumansı – azaldığı bir kışa girildi

umdular tez elden bahar gelir
bahar gelmedi ya da gelen bahar değildi

1969 – 1991

**BİLDİĞİNCE
ANLATMAK
BİLDİKLERİ
ANLATMAK**

öğretmenim bugün beni
derse kaldırma
şiire çok çalıştım
matematikten korkuyorum ama

öğretmenim bugün bize
gadredilen bir şairin
şirlerini oku
çünkü büyüklerin unuttuğunu
çocuklar tutar aklında

öğretmenim Erenköy'ü hatırla
Erenköy'ün baharını değil
hayatını... hayatımızı
nasıl çeviriyorlar kara kışa

öğretmenim yüzünün çizgileri...
diye ağzımdan kaçtı bir kere
öğretmenim mendilin mi yok?
al benim mendilimi
gözlerini silsene

öğretmenim zil çaldı
ders bitti
ama ben her gün çalışacağım
seni ve Nâzım Hikmet'i

SÜREYYA BERFE İÇİN

sesin eskiyi anımsatıyor
ortada görünmeyişin neyi simgeler?
çayın soğumuş
sigaranın tütününü ufalanmış cebinde
ey bütün gezgin satıcıların
yakın arkadaşı
aşikar oldu her şey
zaman geçince

1976

CEMAL SÜREYA

95

uçuşan sözleri gizlice birleştiren simya
bir "y" eklerse adına
olur cem'an Süreyya

1976

96 **ARİF DAMAR**

ne zaman ansam şiiriyle anıyorum Arif Damar'ı
atmış yıllarını ve özgürlüğün üstüne sürülen atları
çok çocuklu yoksul mahallelerinden geçerken
şaşıyorum analar nasıl büyütüyorlar çocukları

1976

ERCÜMENT UÇARI

97

kanaryanın kokusu çiçeğin sesidir tek uğraşı
Beykoz diye Beykoz diye dem tutan bir cümbüşçübaşı
şiiri her zaman vardı masası bir zaman yok
o bütün küskünlerin küsmeyen tek arkadaşı

1976

cebinde filesi var
içmeye hevesi var
yıllardır renk öğretir
dolmayan çilesi var

şiir ekip renk biçer
gizli sevda mı çeker?
kalabalıktan ürker
evine gidesi var

1976

TEVFİK AKDAĞ

99

İzmir'in içinde vuramadılar beni
geldim de İstanbul'da vuruldum
İkinci Yeni'yle çok uğraştım ama
gerçekte bankacılıkta yoruldum

1976

100 **FERİT ERKMAN**

en yakın dostu rakı
yüz vermez hiç
en uzak dostuyla
içli dışlı

kalabalık akşam dönüşlerinde
hem taşıtlar hem yollar
dönmek için engelse eve
buna çare bulmalı

zaman doldurmak için şöyle bir
meyhane uğrak yeri
çizdiği kitap kapaklarından çok
içtiği rakı ve çizmedikleri

1978

DAĞLARCA'YA

sizi ben
"Çocuk ve Allah"la tanıdım
uzakta

sizi ben
"Karşı"dan gördüm
cam ardından

sizi ben
"Türkçe"m bildim
okumalarım

1984 – 1988

susuz kuyuda değil
düzyazı deryasında
Yusuf elinde sözlük
düşmüş dil belasına
en doğru anlatımı
saptama sevdasında

sözcüğün işvereni
Türkçe'nin emekçisi

1988 – 1991

ANMALIK

ADNAN SEMİH YAZICIOĞLU

105

1925 – 1979

"dünya tatlısı" bir adam
mihnette bile "sefam olsun" derdi
"inanılmaz bir şey"
"domuz gibiyim" derken ölüp gitti

1979

ABDÜLKADİR BULUT

1943 – 1985

– Göçtü – Obasının konakladığı yerdi bir zaman
– de gidi kervan kıran, evler bozan, kalles devran –
Gurbetteydi, yiğit yörük, dağ yeli, deli nakış
Burda yatıyor şimdi şiirin sılasındaki can

1985

TURGUT UYAR

1927 – 1985

«sözler uçtu yazılar kaldı»
yaşamlar silindi simgeler kaldı
bilinmeyen bir başlangıçla son arasında
başka ne kalacaktı ki «başka ne kaldı»

1985

1917 – 1985

yaşantısı ve şiiriyle
yalınkat ve düzayak
gibi göründü
halk çocuğu çilekeş babayani

yargılandı yargıladı
mahkum oldu mapus yattı
para kuralları dışında
ahlâk kuralları içinde yaşadı

ayrım gözetmedi insanlar arasında
– namussuzları da insandan sayarsak –
öfkesi ve inadıyla ayakta kaldı
şiiriyle ve dünyaya bakışıyla

alın teri göz nuru
emek karşılığı ekmek
dalından koparılamayan umut
olarak yaşadı

1988

ŞAİRLERİMİZ İÇİN GAZELSİZ ŞAHBEYİTLER

109

•
parantezi kendi eliyle açtı, kendi kapatıp gitti
parantezleri aşan Necatigil, «arada»ki Behçet'ti

•
şüirlerinde karışır zaman zaman dizgi ve tertip
Canışürsever olmalıydı adı, soyadı Edip

•
öğrenciliği tamam da öğretmenlikten terk
şüirimizde bir cihannümadır İlhan Berk

•
şüir yazdığı ve söylediği kabulümüzdür her zaman
amma ki şair midir romancı mı, hangi Attila İlhan

•
osmanlıya vâkıf âleminde bir inkılâp mahfuz
san'at-ı kadimin üstad-ı cedididir Hilmi Yavuz

•
biraz «üçüncü yeni», biraz humor, biraz öfke
şüirimize yeni tadlar getirmiştir Süreyya Berfe

•
«huy sıkmayınca Can çıkmaz» derler çarpıtılmış bir darb-ı meseldir
alkolden etkilenmeyen tek şüir-ölçer elbette Can Yücel'dir

1981

İÇİNDEKİLER

KUYTU SULAR

<i>benim aydınlık sularım</i>	<i>7</i>
Kaçak Yaşamak	9
Dışta Kalmak	10
Yaşamayı Göze Almak	11
Sorular	12
Yokluğa Sevdalı Türkü	14
<i>ilk yazları bir yağmur</i>	<i>15</i>
Boş	17
Bindokuzyükkırtan Kalma Bir Çocuk	18
Çiçek	19
Bir Kadını Sevmek Üzerine Denemeler	20
Suları	23
<i>aklınızda mı uzaklarda</i>	<i>25</i>
Uzakta Ölen İçin Ağıt	27
Kuytusunda Bir Dağın	29
Sabahçıl	30
Kar Hoyratı	31
Yarına	33

SONRADAN

Efsane	37
Yeniden	38
Akasya	39
Uzak	40
Beklemek	41
Yine mi Güz	42
Dışa Damlayan	43
Onlar	44

YÜREĞİN BURKULDUĞU ZAMAN

Zamanaşımı	49
------------------	----

Eski Bir Türkü	50
Ayrılık Türküleri II	51
Özgeçmiş	52
Usluca	53
Başlayan ve Bitmeyen	54
Dönüşümler	55
Şairler	56
İçten İçe	57
Erteleme	58
Gündelik	59
Örtük Yorum	60
Çözumsuz	61
Biriken	62
Yakınlık	63
Gecedir	64

ÇOCUKÇA

Çocuklar ve Büyükler	67
Kentlerde Yaşayan Çocuklar da	68
Apartmanlarda Yaşayan Çocukların Gözlemleri	69

ANLATILDIKÇA SONSUZ

İkilemeler	73
Şair-i Azam	74
Değişip Yok Olan Bir Kenti Anımsayarak	75
Anıatılır / Anlatılmaz	76
Kendince	77
Ayrılık Türküleri I	78
Derinde	80
Uslanmaz	81
Ağlarca	82
Sanı	83
Bılando	84
Duygu-Yorum	85
Şürci	87

Mel'anet Erbabına Gazel	88
Beklenen'e Gazel.....	90

BİLDİĞİNCE ANLATMAK

BİLDİKLERİ ANLATMAK

İlhami Bekir İçin.....	93
Süreyya Berfe İçin.....	94
Cemal Süreya	95
Arif Damar	96
Ercüment Uçarı.....	97
Ahmet Koksall	98
Tevfik Akdağ.....	99
Ferit Erkman.....	100
Dağlarca'ya	101
Yusuf Çotuksöken	102

ANMALIK

Adnan Semih Yazıcıoğlu	105
Abdülkadir Bulut.....	106
Turgut Uyar	107
A.Kadir	108

ŞAİRLERİMİZ İÇİN GAZELSİZ ŞAHBEYİTLER109

ERAY CANBERK

ESKİMİŞ YALNIZLIĞA

...Eray Canberk, şiirinde yumuşak anlatıma ve ılımlı yargılara öncelik verir, insan dünyasının derinliklerini kılı kırk yaran bir gözlemci tutkusuyla araştırır, araştırmalardan sağladığı verileri sıcak bir duyguculukla şiirleştirir. / AFŞAR TİMUÇİN

Eray Canberk'in şiirlerindeki tadı yaratan en önemli etken yalınlıktır. İlk bakışta olasıya açık, gizsiz şiirler gibi görülüyor. Gelgelelim, her okuyuşta şiirlerin bir başka özelliği ele veriyor kendini. / AHMET TELLİ

Canberk, toplumcu bireyin en güzel şiirlerini yazmış, hem de klasiğin ölçülerine sırt çevirmeden, onun da şiirine katkılarda bulunacağı gerçeğini kulak ardı etmeden. / DOĞAN HIZLAN

Eray Canberk'in şiiri sürekli değişen ve gelişen olaylar, durumlar karşısında duygusal benliğiyle yaptığı hesaplaşmanın ürünüdür. / MUSTAFA ÖNEŞ

Eray Canberk; çağdaş sanatı, çağdaş insanın sorununda arar; insancıl ve doğru olanı bulmak, bulduklarını insana ulaştırmak zorunluluğunu duyar. / SEYİT KEMAL KARAALİOĞLU

Dergilerin ve şişirme gürültülerin uzağına düşmüş bir şair... Yumuşak, dikbaşı ve sert olmanın çok uzağında fakat şiire her zaman yakın. / TARIK DURSUN